

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

DRUGI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 29555/11
Stipan JURIŠIĆ
protiv Republike Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Drugi odjel), zasjedajući 23. kolovoza 2016. godine u Vijeću u sastavu:

Işıl Karakaş, *Predsjednica*,
Julia Laffranque,
Paul Lemmens,
Valeriu Griţco,
Ksenija Turković,
Stéphanie Mourou-Vikström,
Georges Ravarani, *suci*,

i Stanley Naismith, *Tajnik odjela*,

uzimajući u obzir prethodno navedeni zahtjev podnesen 28. travnja 2011. godine,

uzimajući u obzir očitovanja koja je podnijela tužena Vlada i odgovore na očitovanja koje je podnio podnositelj zahtjeva, nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositelj zahtjeva, g. Stipan Jurišić hrvatski je državljanin, rođen 1962. godine i živi u Splitu. Pred Sudom ga je zastupao g. J. Franceschi, odvjetnik iz Splita.

2. Hrvatsku Vladu („Vlada”) zastupala je njezina zastupnica gđa. Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi:

4. Podnositelj zahtjeva je bio viši vojni časnik u Oružanim snagama Republike Hrvatske, s činom brigadira.

5. Istražni sudac Županijskog suda u Splitu otvorio je 7. lipnja 2006. godine istragu u kaznenom postupku protiv podnositelja zahtjeva i još jedne osobe zbog sumnje na zloupabu položaja i ovlasti u vezi s nezakonitim otuđenjem robe.

6. Podnositelj zahtjeva uložio je žalbu protiv odluke istražnog suca izvanraspravnom vijeću Županijskog suda u Splitu. Vijeće je 29. kolovoza 2006. godine odbilo njegovu žalbu i potvrdilo odluku istražnog suca o otvaranju istrage zbog njegove navodne zlouporabe položaja i ovlasti.

7. Nadležni vojni tužitelj pokrenuo je 28. rujna 2006. godine stegovni postupak protiv podnositelja zahtjeva pred Vojnostegovnim sudom u Splitu iz razloga što je otvaranje kaznene istrage protiv njega ukazivalo na to da postoji osnovana sumnja da je počinio kazneno djelo za koje se može pokrenuti postupak po službenoj dužanosti, a što je samo po sebi predstavljalo stegovno djelo prema članku 58. Zakona o službi u oružanim snagama Republike Hrvatske (vidi odlomak 18. u nastavku).

8. Vojnostegovni sud u Splitu je 13. listopada 2006. godine proglasio podnositelja zahtjeva krivim prema članku 58. Zakona o službi u oružanim snagama Republike Hrvatske zbog toga što je postojala osnovana sumnja da je počinio kazneno djelo za koje je pokrenut kazneni postupak i osudio ga smanjenje čina.

9. Povodom žalbe vojnog tužitelja, Viši vojnostegovni sud, kao žalbeni sud, je 30. siječnja 2007. godine potvrdio odluku donesenu u stegovnom postupku podnositelja zahtjeva i otpustio ga iz vojne službe.

10. Nakon što je istražni sudac Županijskog suda u Splitu dovršio kaznenu istragu, Općinsko državno odvjetništvo u Splitu je 17. svibnja 2007. godine podignulo optužnicu protiv podnositelja zahtjeva i još jedne osobe pred Općinskim sudom u Splitu temeljem optužbi za zlouporabu položaja i ovlasti.

11. Općinsko državno odvjetništvo u Splitu je 13. svibnja 2009. godine povuklo je optužnicu protiv podnositelja zahtjeva zbog nedostatka dokaza te je istoga dana Općinski sud u Splitu odbacio optužbe protiv njega.

12. Nakon odbacivanja optužbi koje su mu stavljene na teret u kaznenom postupku, podnositelj zahtjeva zatražio je 16. lipnja 2009. godine ponavljanje stegovnog postupka pred Višim vojnostegovnim sudom. Tvrdio je kako su optužbe za kazneno djelo koje mu se stavlja na teret odbačene, što opravdava preispitivanje odluke donesene protiv njega u stegovnom postupku.

13. Viši vojnostegovni sud odbio je 1. rujna 2009. godine prijedlog podnositelja zahtjeva iz razloga što odbacivanje optužbi koje su mu bile stavljene na teret u kaznenom postupku ne može dovesti do ponavljanja stegovnog postupka.

14. Podnositelj zahtjeva osporio je tu odluku pred Upravnim sudom Republike Hrvatske. Tvrdio je da je nadležni tužitelj u kaznenom postupku povukao optužbe protiv njega, što je ukazivalo na to kako je sumnja da je počinio kazneno djelo bila neosnovana. Prema njegovom mišljenju, konačna presuda kaznenog suda o odbacivanju optužbi koje mu se stavljaju na teret, predstavljala je novu činjenicu koja je ukazivala na to da nije bilo osnovane sumnje da je počinio kazneno djelo. Sukladno tome, odbijanje Višeg vojnostegovnog suda da ponovi postupak lišilo ga je djelotvornog sredstva za osporavanje njegova neopravdanog otpusta iz vojne službe.

15. Upravni sud Republike Hrvatske je 10. ožujka 2010. godine odbio prigovore podnositelja zahtjeva kao neosnovane, potvrdivši rješenja nižih disciplinskih tijela.

16. Podnositelj zahtjeva podnio je 26. svibnja 2010. godine ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske, pozivajući se na članak 18. Ustava Republike Hrvatske (pravo na žalbu), članak 28. (presumpcija nevinosti), članak 29. (pravo na pošteno suđenje), i članak 31. (*ne bis in idem*). Tvrdio je kako su se rješenje koje je doneseno protiv njega u stegovnom postupku i otpust iz vojne službe temeljili isključivo na činjenici da je bio pod kaznenom istragom. Prema njegovu mišljenju, to je bilo nerazumno, osobito zato što su sve optužbe protiv njega odbačene u naknadnom kaznenom postupku. Podnositelj zahtjeva je stoga tvrdio kako je stegovni postupak trebao biti ponavljen i ponovno ispitan kako bi se uklonili učinci odluke u stegovnom postupku, u skladu s načelom presumpcije nevinosti. Međutim, s obzirom da je njegov zahtjev za ponavljanje stegovnog postupka odbijen, podnositelj zahtjeva smatrao je da je došlo do povrede njegovih ustavnih prava na djelotvornu žalbu, pošteno suđenje, presumpciju nevinosti te da ga se ne može kazneno goniti i kazniti dva puta za isto kazneno djelo.

17. Ustavni sud Republike Hrvatske je 28. listopada 2010. godine odbacio ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva kao nedopuštenu zbog toga što predmet koji se odnosi na ponavljanje postupka nije uključivao utvrđivanje prava i obveza podnositelja zahtjeva.

B. Mjerodavno domaće pravo

18. Mjerodavna odredba Ustava Republike Hrvatske, „Narodne novine” br. 56/1990, 135/1997, 8/1998, 113/2000, 124/2000, 28/2001, 41/2001, 55/2001, 76/2010, 85/2010 i 5/2014), glasi kako slijedi:

Članak 35.

Svakom se jamči štovanje i pravna zaštita njegova osobnog i obiteljskog života, dostojanstva, ugleda i časti.

19. Mjerodavna odredba Zakona o službi u oružanim snagama Republike Hrvatske („Narodne novine” br. 33/2002, 175/2003 i 136/2004) koji je bio na snazi u to vrijeme, propisivala je kako slijedi:

Članak 58.

„Stegovni prijestupi su:

...

- izvršenje kaznenog djela za koje se pokreće postupak po službenoj dužnosti, odnosno postojanje osnovane sumnje da je izvršeno takvo djelo, ...”

PRIGOVORI

20. Podnositelj zahtjeva prigovorio je štetnim učincima na njegov privatni i profesionalni život zbog njegovog navodno nerazumnog i neopravdanog otpusta iz vojne službe, te nepostojanju djelotvornog pravnog sredstva u tom pogledu, što je protivno člancima 8. i 13. Konvencije.

PRAVO

21. Prigovorivši štetnim učincima njegova navodno nerazumnog i neopravdanog otpusta iz vojne službe, te nepostojanju djelotvornog pravnog sredstva u tom pogledu, podnositelj zahtjeva postavio je pitanje temeljem članka 8. i 13. Konvencije koji u mjerodavnom dijelu glase kako slijedi:

Članak 8.

„1. Svatko ima pravo na poštovanje svoga privatnog ... života, ...”

Članak 13.

„Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kada su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu.”

A. Tvrđnje stranaka

22. Vlada je posebice tvrdila da podnositelj zahtjeva nije iscrpio domaća pravna sredstva budući da pred nijednim nadležnim domaćim tijelom nije, bilo izričito ili u biti, prigovarao povredi njegovog prava na poštovanje

njegovog privatnog života. Štoviše, on nije zatražio pomilovanje u odnosu na odluku donesenu protiv njega u stegovnom postupku niti je iskoristio bilo koje drugo raspoloživo izvanredno pravno sredstvo u administrativnom stegovnom postupku. Vlada je također tvrdila kako podnositelj zahtjeva nije imao niti jedan razlog za podnošenje ustavne tužbe Ustavnom sudu Republike Hrvatske i kako stoga, čekajući odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske, on nije podnio svoje prigovore Sudu unutar roka od šest mjeseci. U svakom slučaju, prema mišljenju Vlade, nije došlo do povrede podnositeljevog prava na poštovanje njegovog privatnog života. Isto tako, s obzirom da je iskoristio mogućnost traženja ponavljanja stegovnog postupka, pruženo mu je djelotvorno domaće pravno sredstvo.

23. Podnositelj zahtjeva tvrdio je kako je ispravno iscrpio sva dostupna i djelotvorna domaća pravna sredstva jer je iskoristio sve pravne opcije dostupne u okviru mjerodavnog domaćeg prava. Podnositelj zahtjeva tvrdio je kako je u konkretnim okolnostima njegovog predmeta jedina opcija koja mu je bila dostupna da zaštiti svoja prava bila da zatraži ponavljanje stegovnog postupka na temelju odbacivanja optužbi protiv njega u kaznenom postupku. Prema njegovu mišljenju, s obzirom da je bilo nemoguće dobiti odluku o ponavljanju stegovnog postupka i ukidanje odluke o njegovom otpustu, došlo je do povrede njegovog prava na poštovanje njegovog privatnog života i njegovog prava na djelotvorno domaće pravno sredstvo.

B. Ocjena Suda

24. Sud smatra nepotrebnim navoditi sve prigovore Vlade, budući da su pritužbe u svakom slučaju nedopuštene iz sljedećih razloga.

25. Na samom početku Sud primjećuje kako je nakon odbacivanja optužbi protiv podnositelja zahtjeva u kaznenom postupku pred Općinskim sudom u Splitu on zatražio ponavljanje stegovnog postupka koji je okončan 30. siječnja 2007. godine. Posebice je tvrdio kako odluka o njegovom otpustu koja je donesena u tom postupku, i koja je povezana s činjenicom da je postojala osnovana sumnja da je počinio kazneno djelo, treba biti ponovno ispitana nakon odbacivanja optužbi u kaznenom postupku, jer to ukazuje da je takva sumnja bila neopravdana (vidi prethodni odlomak 12.).

26. S tim u vezi, Sud se poziva na svoju sudsku praksu iz koje je vidljivo da se zahtjev za ponavljanje postupka ili drugo, slično izvanredno pravno sredstvo ne može, u pravilu, uzeti u obzir za potrebe primjene članka 35. Konvencije (vidi, na primjer, predmet *Berdzenishvili protiv Rusije* (odl.), br. 31697/03, ECHR 2004-II izvatici). Međutim, u konkretnim okolnostima ovoga predmeta to je za podnositelja zahtjeva bio jedini razumni put da se vlastima omogući da odluče o navodnoj povredi njegovih prava u vezi s njegovim navodno neopravdanim otpustom (usporedi s predmetom *Melis protiv Grčke*, br. 30604/07, odlomci 18.-19., 22. srpnja 2010.). Sud također

primjećuje da je tužena Vlada navela da je mogućnost ponavljanja stegovnog postupka predstavljala djelotvornu pravnu opciju u domaćem sustavu (vidi prethodni odlomak 22.). Sud stoga ne vidi razloga da se dovodi u pitanje relevantnost uporabe te opcije u konkretnim okolnostima ovoga predmeta.

27. Što se tiče Vladine tvrdnje da podnositelj zahtjeva pred nijednim nadležnim domaćim tijelom nije prigovario, bilo izričito ili u biti, povredi njegovog prava na poštovanje njegovog privatnog života, Sud ponavlja da članak 35. stavak 1. zahtijeva da se prigovori koji se kasnije namjeravaju podnijeti Strasbourgu trebaju iznijeti pred odgovarajućim domaćim tijelom, barem u biti i u skladu s formalnim zahtjevima i rokovima propisanim domaćim pravom i da je nadalje trebalo upotrijebiti svako procesno sredstvo koje bi moglo spriječiti povredu Konvencije. Kada podnositelj zahtjeva ne poštuje ove zahtjeve, njegov ili njezin zahtjev bi, u načelu, trebalo proglasiti nedopuštenim zbog propusta da iscrpi domaća pravna sredstva (vidi, predmet *Vučković i drugi protiv Srbije* (prethodni prigovor) [GC], br. 17153/11 i 29 drugih, odlomak 72., 25. ožujka 2014.).

28. S obzirom na pitanje iscrpljenja domaćih pravnih sredstava u Republici Hrvatskoj, Sud je smatrao da prije podnošenja tužbi protiv Republike Hrvatske Sudu, kako bi poštovali načelo supsidijarnosti, podnositelji zahtjeva trebaju izložiti svoje tvrdnje pred nacionalnim tijelima, osobito pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske kao najvišim sudom u Republici Hrvatskoj, i tako im dati priliku za ispravljanje situacije (vidi predmete *Habulinec i Filipović protiv Hrvatske* (odl.), br. 51166/10, odlomak 31., 4. lipnja 2013., i *Pavlović i drugi protiv Hrvatske*, br. 13274/11, odlomak 32., 2. travnja 2015.).

29. S tim u vezi, Sud primjećuje da se podnositelj zahtjeva nikada nije pozvao na članak 35. Ustava Republike Hrvatske, odredbu koja nedvojbeno odgovara članku 8. Konvencije, bilo u svojoj ustavnoj tužbi ili pred bilo kojim domaćim tijelom (vidi prethodni odlomak 18.). Umjesto toga, on se pozvao na članke 18., 29. i 31. Ustava Republike Hrvatske koji se u biti ne odnose na njegove prigovore temeljem Konvencije (vidi prethodni odlomak 16.).

30. Što je još važnije, podnositelj zahtjeva pred nijednim nadležnim domaćim tijelom nije prigovorio povredi njegovog prava na poštovanje njegovog privatnog života, čak ni u biti (usporedi s predmetom *Merot d.o.o. i Storitve Tir d.o.o. protiv Hrvatske* (odl.), br. 29526/08 i 29737/08, odlomak 36., 10. prosinca 2013.). Umjesto toga, ograničio se na osporavanje tumačenja mjerodavnog domaćeg prava od strane domaćih tijela glede pitanja ponavljanja administrativnog stegovnog postupka (vidi prethodne odlomke 14. i 16.).

31. Međutim, kako slijedi iz sudske prakse Suda, sama činjenica da je podnositelj zahtjeva podnio svoj predmet raznim nadležnim sudovima ne znači sama po sebi udovoljavanje zahtjevima iz članka 35. stavka 1.

Konvencije, budući da čak i u onim jurisdikcijama u kojima domaći sudovi mogu, ili su obvezni ispitati predmet po službenoj dužnosti, podnositelji zahtjeva nisu oslobođeni obveze da im podnesu prigovor koji je naknadno podnesen Sudu. Umjesto toga, oni tome moraju stvarno prigovoriti, izričito ili u biti, na način koji ne ostavlja sumnju da je isti prigovor koji je naknadno dostavljen Sudu doista podnesen na domaćoj razini (ibid.).

32. U ovome predmetu, zbog prethodno navedenih razloga, Sud ne može prihvatiti da je podnositelj zahtjeva nadležnim domaćim tijelima podnio svoj prigovor o navodnom neopravdanom miješanju u relevantne aspekte njegovog privatnog života.

33. Slijedi da se prigovor podnositelja zahtjeva temeljem članka 8. Konvencije mora odbaciti na temelju članka 35. stavaka 1. i 4. Konvencije zbog neiscrpljivanja domaćih pravnih sredstava.

34. S obzirom na prigovor podnositelja zahtjeva o nepostojanju djelotvornog pravnog sredstva temeljem članka 13., Sud smatra, uzimajući u obzir prethodno navedeno obrazloženje i zaključke glede nepodnošenja prigovora temeljem članka 8. od strane podnositelja zahtjeva pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske (vidi prethodne odlomke 28.-32.), da je ovaj prigovor očigledno neosnovan (vidi, na primjer, predmet *Djaparidze protiv Moldavije* (odl.), br. 32530/07, odlomak 37., 31. siječnja 2012.). Stoga se mora odbaciti u skladu s člankom 35. stavcima 3. točka a. i 4. Konvencije.

Zbog svih ovih razloga Sud jednoglasno

proglašava zahtjev nedopuštenim.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 15. rujna 2016. godine.

Stanley Naismith
Tajnik

Işıl Karakaş
Predsjednica